Dues castanyes

Els humans hem teixit una teranyina enganxifosa molt complexa de sentiments, d'anhels, de pors i d'ambicions, en la qual hem acabat embolicats sense possibilitat de fugida. No som individus independents, ni ànimes solitàries. Una munió d'idees i d'estris ens lliguen a una esfera superior i quan ho descobrim ens envaeix una mena de melangia semblant a la consciència irremeiable de la mort.

A vegades són coses menudes que aferrem amb les mans gairebé sense adonar-nos o un munt de pedres amb forma de casa o de catedral gòtica. D'altres són simples papers signats amb mà tremolosa o promeses verbals que sorgeixen de la nostra boca abans de passar pel sedàs del cervell. La vida és aquesta xarxa i nosaltres només som nodes sense importància, cèl·lules amb potes i amb vestits del Zara.

Fa dies que porto a la butxaca un parell de castanyes bordes, de les que aquests dies de tardor omplen els vorals del carrer. Les vaig recollir sense saber exactament amb quina finalitat. Hi jugo amb els dits mentre espero que el semàfor es posi verd i m'agrada sentir el seu tacte llis i la seva forma arrodonida. No en trec gairebé res més, i sé que ni tan sols me les puc menjar, però des d'un racó obscur del meu encèfal reptilià alguna cosa em diu que les he de guardar com si fossin d'or.

Però, potser precisament perquè no són d'or les guardo. Són unes simples castanyes, sé que les puc llençar en qualsevol moment i, quan ho faci, m'alliberaré una mica de la teranyina i exerciré la meva porció de lliure albir. Em passa una mica, suposo, com a aquell figuerenc il·lustre dels bigotis punxeguts, que anava pel carrer amb unes pedres a dins de les sabates i deia, a qui el volia escoltar, que se les posava per poder sentir el gust de treure-se-les quan volgués.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/10/26/dues-castanyes/811170.html?utm_source=rss